

Însănătoșită

Maria era fiica unui negustor bogat din Amsterdam. De când domnul v. B. își pierduse soția, Maria era totul pentru el. El o înconjura cu dragostea cea mai duioasă. El făcea pentru ea orice ar fi putut să-i facă bucurie și nu-i refuza nicio dorință. Camerele ei erau mobilate cel mai bogat. Nu lipsea nimic din ce era potrivit ca tână domnișoară să se simtă confortabil. Dar în mijlocul întregului fast, printre plantele rare și florile strălucitoare, Maria era ca o floare frântă, care se veștejea încet. Ea se simțea mereu obosită și epuizată și fără nicio bucurie de viață.

Deja de mult abia dacă mai părăsise casa. Ea se temea că aerul rece putea să dăuneze sănătății sale. Numai când strălucea soarele îndrăzne să iasă în trăsura închisă pentru o jumătate de oră. Suferința ei lua mereu forme noi. În fiecare zi se plângea de altceva și în cele din urmă se simțea așa de nenorocită, încât nu mai avea niciun pic de vigoare. Ea nu credea altfel decât că va muri în curând, dar se gândea cu groază la moarte și mormânt.

Firește că tatăl îngrijorat n-a neglijat să-i întrebe pe medicii cei mai capabili despre boala fiicei sale. Dar până acum niciunul nu avusese vreun succes cu medicamentele sale. Ultimul medic își spusese părerea, că o schimbare de aer ar putea, eventual, să aibă ca efect o modificare și a recomandat ca bolnava să fie trimisă la țară.

Cu toate că tatăl nu s-a despărțit decât de nevoie de copila sa, el a fost imediat pregătit să facă și sacrificiul acesta. Dar unde va merge Maria? El nu putea s-o însoțească. După o anumită cumpănire și-a amintit de o slujnică bătrână, loială, care fusese mulți ani în serviciul său și care acum, după ce îmbătrânise, locuia în propria ei casuță, afară la țară, unde ea, datorită prevederii domnului v. B., putea să-și petreacă fără griji seara vieții sale. Casuța lui Katchen era încântătoare, situată nu departe de pădure. Înconjurată de sus până jos cu verdețură, ea făcea o impresie de-a dreptul prietenoasă. Mariei îi va plăcea acolo. Înainte de toate, pentru domnul v. B. era un gând liniștitor s-o știe pe copila sa în paza bună și în îngrijirea bătrânei slujitoare credincioase.

Planul, care a găsit și la Maria aprobare, a fost executat fără ezitare și Maria s-a mutat în căminul modest, dar confortabil al lui Katchen.

Ședea acum aici, în mica sufragerie - mai nefericită decât oricând. Se simțea prea slăbită ca să poată să înceapă chiar și un lucru de mână ușor. Nici pentru citit nu simțea vreun chef. Cititul o obosea prea tare. Nu, nici noul mediu nu îi va ameliora starea; mai degradează contrariul.

Domnul v. B. își vizita fiica aproape zilnic. Dar deja curând a trebuit să recunoască cu îngrijorare că și această încercare, ca deja așa de multe, și-a greșit ținta.

În vecinătatea lui Katchen locuia un om bătrân, care era un creștin vesel. El îl cunoștea pe Domnul Isus ca Mântuitor al său și îl iubea cu fapta și cu adevărul. Domnul S. fusese agricultor. După ce realizase prin muncă atât cât să poată să trăiască fără griji din câștig, vânduse ferma și acum își petrecea timpul vizitându-i pe săraci, pe bolnavi și pe cei care erau singuri.

Cu ocazia unei vizite la Katchen, domnul S. a cunoscut-o și pe domnișoara Maria. Uimit de expresia suferindă de pe fața încă așa de tinerească, bătrânul domn a adresat tinerei fete câteva întrebări pline de interes, dar cu greu a primit un răspuns. Domnul S., care nu era medic, dar era un bun cunoscător de suflete, a descoperit curând de care boală suferea domnișoara v. B. și el credea că pentru această boală cunoștea un medicament sigur, un mijloc pe care, ce-i drept, niciun medic nu-l putea prescrie și nicio farmacie nu putea să-l livreze.

„Înțeleg foarte bine că nu vă simțiți bine, stimată domnișoară”, a spus el prietenos după o pauză, „la fel și că doctorii nu mai pot face nimic pentru dumneavoastră.”

„Cum, dumneavoastră credeți că nu voi mai putea să mă fac bine?”, a sărit Maria în sus, devenind dintr-odată foarte vioaie.

„Nu, nu cred așa ceva”, a răspuns domnul S. „Dimpotrivă, am toată speranța că pe baza unui mijloc simplu, cunoscut de mine, cu ajutorul lui Dumnezeu, mai puteți să deveniți sănătoasă de tot.

Dacă vă încredeți în mine și mă veți asculta punctual, voi testa medicamentul meu pe dumneavoastră, dar, cum am spus, numai cu condiția celei mai precise executări. Altfel, medicamentul meu nu ajută. Doriți? Da. Bine, atunci vom începe mâine cu testarea medicamentului meu și anume: la început vom face împreună o mică ieșire.”

„O ieșire?”, a strigat Maria, împreunându-și mâinile. „De multe luni n-am mai ieșit din casă.”

„Dacă nu vreți să ascultați de mine, nu pot să vă ajut”, a declarat domnul S. scurt. „Mâine, la ora zece sunt iarăși aici. Atunci ne vom începe drumul. Vă rog, promiteți-mi încă o dată, că vă veți orienta cu totul după instrucțiunile mele.”

„Bine, vă promit”, a răspuns tânăra fată după o oarecare ezitare; și domnul S. și-a luat rămas-bun.

Maria abandonase de mult orice încredere în știința medicilor. Toate mijloacele lor doar nu folosiseră la nimic. Dar apariția domnului S. îi inspira respect și încredere. Binevoitor și modest în felul său de a fi, cuvintele sale acționau totuși așa de hotărâtor, încât ea nu putea să li se opună. Ea simțea că trebuie să facă cel puțin încercarea de a se încrede în omul simplu, sincer, și să încerce medicamentul său.

În dimineața următoare, la timpul stabilit, domnul S. stătea în fața casei lui Katchen.

„Cum”, a strigat el, „fereastra este închisă în aerul acesta minunat de primăvară?”

„Maria privea consternată de tot.

„Dar deschideți fereastra”, a răsunat încurajator de afară. „Nu vă va dăuna. Aerul este așa de blând!”

Maria a deschis încet o aripă a ferestrei și domnul S. i-a înmănat un buchețel de flori de câmp, cu un salut prietenos.

„Ei”, a întrebat el, pregătită pentru ieșire?”

„Da, voi îndrăzni o dată”, a răsunat timid înapoi.

Spunând acestea, Maria și-a pus pălăria și perechea nepotrivită a pornit la drum.

„Astăzi nu vom merge departe”, a spus domnul S., în timp ce cotea într-o stradă laterală. Câteva clipe mai târziu s-a oprit în fața unei căsuțe sărăcăcioase și a bătut la ușa joasă.

La răspunsul încet „Intrați”, ei au intrat în locuința sărăcăcioasă a unei văduve bolnave, care ajunsese împreună cu copiii ei în mare nevoie, ca urmare a bolii care dura deja de mult timp. Femeia zăcea cu dureri în pat. Micuții stăteau neajutorați în jurul ei. Măhnirea și lipsa se citeau pe fețele palide. Era o priveliște tristă.

Domnul S. a scos din buzunar câteva gustări pentru mamă și copii și i-a insuflat femeii bolnave mângâiere și curaj. Pe copilul cel mai mare l-a însărcinat să vină la el și să ia ceva pentru mama bolnavă.

Niciodată în viața ei, Maria nu văzuse ceva de felul acesta. Ea privea cu ochi mari prin locuința mizeră și inima ei s-a muiat. Pe când domnul S. vorbea cu copilul, mâna mică a însoțitoarei sale s-a așezat pe brațul său și în timp ce o ușoară roșeață au colorat obrajii palizi, ea a spus vioaie:

„Domnule S., aici ar putea și tatăl meu să ajute.”

„Da”, și-a spus părerea domnul S., „puteți, într-adevăr, să vorbiți odată despre aceasta cu domnul, tatăl dumneavoastră. Dar să nu uităm că Cel mai bun ajutor locuiește în cer. El poate mai mult decât tatăl dumneavoastră și de aceea Îi vom cere Lui, înainte de toate, ajutorul Său milostiv pentru acești oameni sărmani.”

Câteva clipe mai târziu stăteau iarăși amândoi afară. Domnul S. mai avea o altă vizită de făcut și Maria însăși și-a exprimat acum dorința să-l însoțească. A doua oară a fost martoră la cea mai amară nevoie. Apoi, domnul S. a însoțit-o înapoi acasă. De următoarele ore, Maria a avut nevoie ca să prelucreze noile impresii primite, în care a uitat să se gândească la propria ei stare de compătimit.

Seara a venit în vizită domnul v. B. El a văzut cu uimire schimbarea care s-a petrecut cu copila sa. Maria a relatat viața tatălui ei că în ziua aceasta a ieșit. La întrebările îngrijorate, dacă n-a îndrăznit prea mult și dacă aerul nu i-a dăunat, ea nici n-a răspuns, ci a început să-i descrie plină de viață tatălui ei necazul și sărăcia pe care le văzuse astăzi cu proprii ei ochi, încât domnul v. B. a băgat mâna în buzunar fără multă vorbă și a pus fiicei sale zeloase la dispoziție o sumă considerabilă pentru săracii ei.

În zilele următoare, domnul S. și Maria au umblat iarăși împreună în colibeale săracilor.

Și pe bolnavi i-au vizitat împreună. O lume cu totul nouă se deschidea pentru tână domnișoară.

„Tot ce au bolnavii nevoie, trebuie să le aduceți personal”, a spus domnul S. „Desigur, Katchen poate să meargă cu dumneavoastră și să vă ajute să cărați, dar dumneavoastră trebuie să mergeți personal la oameni. Veți face bine, de asemenea, să nu dați bani săracilor în general, ci să le cumpărați personal tot ce au nevoie: îmbrăcăminte, medicamente, alimente.”

Maria urma fidel toate aceste instrucțiuni. Aceasta nu numai că îi făcea mare bucurie, ci cu timpul a devenit pentru ea chiar o necesitate să poarte de grijă altora și, în loc să fie îngrijită ea însăși, să poată să-i ajute pe alții și să le slujească. Toată viața ei fusese obișnuită și pentru aceasta fusese educată, să se gândească numai la ea. Ea însăși constituia punctul ei central. Pentru prima dată în viața ei învăța să cunoască bucuria profundă care era în a fi ceva pentru alții. Astfel a învățat să iubească și să se uite pe sine.

Odată cu bucuria crescândă pentru viață, au crescut și puterile ei trupești. Obrajii ei palizi, înguști, s-au rotunjit și au căpătat coloritul lor sănătos de mai înainte. Dar tână fată nu s-a însănătoșit numai trupește. Și sufletul ei s-a făcut sănătos. În relația cu creștinul înțeleghător, matur, ea a învățat să-L cunoască pe Cel care Se apleacă cu atâta plăcere spre oamenii de rând și, potrivit făgăduinței Sale, Se interesează în mod deosebit de orfani și de văduve - Isus, Mântuitorul păcătoșilor. Prin citirea Cuvântului Său, la care a încurajat-o domnul S., stimatul ei conducător și sfătuitor, Maria a recunoscut că era o păcătoasă și avea nevoie de curățire prin sângele Celui despre care scrierile Noului Testament mărturisesc pe fiecare pagină. Astfel a ajuns la Mântuitorul.

De acum înainte, toată viața ei Îi aparținea Aceluia care o făcuse sănătoasă și fericită; și Lui I-a slujit, prin săraci și bolnavi, până la sfârșitul vieții sale.